

De koetsier trad op haar toe.

„Was 't nou.... ge wilt goan leupe?”

„Joa-et....” beefde ze terug.

„Bent de zot, gij?”

„'k Eb-ik mee Cyriel zijn gerij niks van „doen, zeg ik ou....”

De man begreep het niet, maar als ze temet voortliep, hem voorbij, wierd hij boos, vloekte:

„Nondeju dan.... agge 't verdomt....!”

Hij klom op de bok vatte de leidsels en de koets rolde daverend langs Valle over den harden kalsei.

Nu liep Valle alleen in den winteravond, 't oude verwerkte lijf gebogen tegen den scherpen wind, de wankele voeten moeizaam schuivend langs den bevrozen grond.

Haar koud verstijfde hand had getast naar de rozenkrans in heur zak en binst ze met de rug van die hand telkens wreef langs de oude oogen, prevelde ze met korte ingehouden snikken heur weestgegroetjes „..... veur Perdanske... veur Perdanske..”

III.

Le bonheur de vivre.

* Loekie, gisteren heb ik je weergezien. Op een wandeling langs de strandavenue.

Iemand zei: „Kijk, ken je die nog? Dat is Loekie....”

En ik zag je, gedrieën, je moeder en je zuster en jou, zooals je ook placht te wandelen, vijf en twintig jaar geleden langs diezelfde avenue.

Toen ik groette, wendde je je hoofd; je blik gleed over me heen, zonder herkenning aanvankelijk, maar toen sprak eensklaps je herinnering en je keek nog eens, opzettelijk, met even verwondering, naar mij, naar mijn vrouw en naar mijn kinderen.

Dan was je voorbij.

Loekie, dat weerzien heeft me geschokt. Want het was zoo wreed-onoogelijk die verwording van vijf en twintig jaren op jouw gezichtje geteekend te zien.

Vijf en twintig jaar geleden.... toen vonden we je allemaal zoo mooi.

Loekie, je blonde zijige haar kroesde als kinderkrulletjes om je blanke voorhoofdje, zoo doorschijnend roze als teere schelpen stonden je oortjes, je oogen waren zoo blauw, als de schaal van een mereleitje en je wimpers overwuiden met teere gracie je argeloozen blik; je neusje en je mond waren een zoete harmonie van lieve lijnen en achter je roode lippen glansden je tandjes als melkweit email; op je wangen was een teere gloed van appelbloesem.

Je was zoo mooi, Loekie, zoo mooi en blond en bevallig als een bloemenprinsesje, een akkelei of anemoon in de zachte morgenzon, die zijn hoofdje van kleuren- en vormenschoonheid gracielijk wiegelt op den ranken stengel.

We keken allemaal zoo gaarne naar je en zeiden: „Wat ziet Loekie er weer lief uit.”

Maar we begeerden nooit je te kussen. Herinner je je rooie Greetje met haar sproetengezichtje en haar peenhaar?

Dat was je vriendinnetje en dan, lange Lotje, die zoo bleek zag, met blauwe kringen onder haar grijze oogen en die zoo hard en valsch terugsloug en krabde als we stoeiden?

Rooie Greetje kusten we allemaal om beurten en op lange Lotje was altijd een onzer heel kwaad of wanhopig verliefd.

En als we op 't strand zaten in een zandkuil, dan keken we naar de dikke beenen van Greetje en naar de magere van Lotje, maar naar jouw beenen keken we nooit.

En als we toespelingen maakten, dan bloosde Greetje over haar sproeten heen en Lotje en zij zeien dan, dat ze „stikten” om iets, wat wij toch niet begrepen en dan keek jij met je lieve sprookjesoogen naar die twee en naar ons en dan lachte je, zonder te begrijpen en blozen deed je nooit.

O Loekie, als je dan eens gebloed had!

Dan waren we allemaal verliefd op je geworden!